

Posudek vedoucího diplomové práce

Bc. Tomáš Humpolíček

Analýza konfliktu v Somálsku a role Africké unie při jeho řešení

Téma konfliktu (či spíše konfliktů) v Somálsku patří jistě mezi ta zpracovanější, neboť Somálsko se dlouhodobě řadí mezi ty vůbec „nejzhroutenější“ (dnes spíše „nejkřehčí“ či „nejslabší“ – v odkazu na příslušné indexy Fund for Peace) státy na světě. Již několik desetiletí somálská vláda není schopna ovládat své území a naplňovat tak základní kritérium státnosti. Nestabilita Somálska se snadno přelévá i za jeho hranice a destabilizuje okolní státy a následně i celý region, v minulosti navíc včetně přilehlých námořních dopravních tepen, což přitahovalo značnou pozornost médií, státních představitelů i mezinárodních organizací. Přesto se Bc. Humpolíčkovi podařilo v rámci této problematiky identifikovat téma, které patří k těm méně zpracovaným, a sice roli Africké unie při řešení konfliktu v Somálsku, což vzhledem k náročnosti tohoto tématu hodnotím kladně, stejně jako způsob, jakým se autor téma rozhodl uchopit.

Autor se totiž musel popasovat ze zásadní a velmi obtížnou otázkou, a sice jak vůbec měřit úspěšnost operací na udržení mír – zvláště pak v případě, že se mír nepodařilo fakticky nikdy zcela nastolit. Autor si tak na základě odborné literatury vytvořil vlastní soubor sedmi kritérií, která se do velké míry odvíjí z mandátu mise, a jimiž se snaží postihnout případné změny, ke kterým mise AMISOM za své více jak desetileté působení v Somálsku vedla. Jakkoliv lze prakticky vždy namítnout, že jsou některá kritéria nadbytečná, nebo že naopak chybí (zejména s ohledem na *robustnost* současných operací na udržení míru), domnívám se, že autorův výběr je logický a pro účely práce správný. Ačkoliv na jednu stranu myslím, že výběr kritérií mohl být více vyargumentovaný v závěru teoretické kapitoly, musím na druhou stranu autora pochválit za jasnou operacionalizaci kritérií, při které prokázal své nesporné analytické schopnosti. Ty jsou dle mého soudu ještě více patrné při vyhodnocování těchto kritérií a při argumentaci v závěru práce, ve kterém se vrací ke třem v úvodu vytyčeným výzkumným otázkám:

- (1) Snížila se za působení operace AMISOM hrozba AŠ a dalších militantních skupin?
- (2) Došlo k redukci operačních schopností bojovníků AŠ?
- (3) Zlepšila se za působení mise AMISOM celková bezpečnostní situace v Somálsku?

Jakkoliv se mohou tyto otázky zdát jako navzájem propojené (lze např. předpokládat, že redukcí operačních schopností bojovníků AŠ dojde k redukci hrozby AŠ a pravděpodobně i ke zvýšení celkové bezpečnostní situace v zemi), autor dle mého názoru přesvědčivě argumentuje, že tomu tak nutně

není, stejně jako při vyhodnocování zkoumaných kritérií, která na první pohled nevypadají pro misi AMISOM pozitivně. Tuto autorovu argumentaci považuji za nejvydařenější část práce, neboť v jejím rámci kvalitně argumentuje a využívá znalosti, které načerpal z velmi široké základny odborných pramenů a literatury čítající 13 stran, na které v celém svém textu dostatečně odkazuje a z nichž také vhodně cituje.

Strukturu práce považuji za logickou, byť si dokážu představit jisté úpravy – např. sloučení kapitol 3–6. Text je velmi vhodně doplněn o tabulky a grafy a po formální stránce k němu nemám žádných zásadních výhrad, či přesněji, považuji jej za nadprůměrný.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že celkově považuji předpokládanou práci za kvalitní a rozhodně ji **doporučuji k obhajobě.**

V Českém Meziříčí 24. 5. 2021

Mgr. Jan Prouza, Ph.D.